

Bilo bi smešno, če ne bi bilo tako drago

Skupščina NLB: po obliki komedija, po vsebini in finančnih posledicah morda srhljivka.

” Jasno je, da država in KBC glede NLB igrata poker. Ni pa mi jasno, zakaj partije ne končajo vsaj pet minut pred skupščino, da slovenski javnosti in zainteresiranim tujim vlagateljem ne bi bilo treba gledati, kako diletantsko barantajo o milijonih.

Poglejmo včerajšnji primer. Pogajanja med KBC in vlado so trajala še deset minut po tem, ko bi se skupščina že morala začeti. Ko belgijski član uprave ni dobil razrešnice, pa je KBC zahtevala prekinitve, in spet so se zaprli v sosednjo dvorano. Česa, hudiča, se niso mogli dogovoriti dopoldne, pa bi na skupščini lahko dali vsaj vtis odgovornih lastnikov. Drug vidik so spori med vlado in AUKN. Zaradi njih je predloge novih nadzornikov, ki so jih napisali na vladi, podala kar KBC in jih tudi sama izglasovala, saj se je AUKN glasovanja vzdržala. AUKN je sicer (nepodpisane) sklepe vlade dobila nekaj minut pred skupščino, podpisani sklep pa med skupščino. Kot je po skupščini povedal predstavnik **malih delničarjev** Rajko Stanković, bi bilo “vljudno do delničarjev, če bi vsaj vedeli, o kom glasujemo. Da si ne zaslužimo osnovnih podatkov o nadzornikih, ne vemo, od kod prihajajo, kakšno izobrazbo imajo ...”

Račun. V nasprotju s praporščaki nas igračkanje z NLB drago stane. Nas je že in nas še bo. Če se posojila pretvorijo v delnice, bo račun samo za tokrat 155 evrov na prebivalca. Skrbni pregled, ki bo končan konec tega tedna, pa bo končno pokazal prave številke. Cena nacionalnega interesa v NLB bo imela veliko ničel.